

[Vagn Bro.]

fyldelse for Enkers og Børns og andre paa-rørende Økonomi efter uomtvisteligt krigsforliste danske Sømænd, idet det jo er saaledes, at efter Skifterettens Kendelse om dette Forhold paa Grundlag af den frie Bevisbedømmelse betragtes han saa som død. I det store og hele har, som ogsaa den højtærede Minister oplyste, danske Skifteretter i Praksis taget dette Standpunkt, og jeg er enig med Byretspræsidenten, naar han i det andet høje Ting udtalte, at havde vi ikke haft en Særavgørelse — eller jeg ved ikke, om der er flere —, havde Loven ej heller været nødvendig. Men det er selvsagt givet, at vi i hvert Fald maa have ligelige Afgørelser inden for de samme Omraader.

I det andet høje Ting førtes der en kortere Debat om tvende juridiske Spørgsmaal mellem tre, der enten er eller har været Indehavere af Justitsministerportefeullen. Jeg maa maaske have Lov til at sige, at denne Debat i Landstinget vidner om den høje juridiske Kultur, der hersker derovre, idet vi saa det Forhold, at to Partifæller havde forskelligartede Standpunkter, hvad jo netop ogsaa under saadanne Spørgsmaal skal kunne indtræffe, medens Byretspræsidenten, der ellers har en anden Mening end den højtærede Justitsminister, her støttede denne.

De to Spørgsmaal, der debatteredes, var for det første det Spørgsmaal, der omhandles i Lovforslagets § 5, om hvilken man vel kan sige, at den paa en Maade gaar ud paa at gøre et saadant konstateret Skibsforlis ved en Skifteretskendelse til en Skilsmissegrund ogsaa inden for det Aar, i hvilken Enken ikke maa indgaa nyt Ægteskab.

Efter min Anskuelse vil en Debat herom i Dag ikke have synderlig stor Interesse. Jeg tror ikke, denne Paragrafs praktiske Betydning vil være saa stor, eftersom de krigsforliste vel nu alle maa anses for døde, saaledes at der ikke vil komme til at opstaa Spørgsmaal om en eventuel Fornylse af Ægteskabet. Endvidere maa man vel kunne sige, at Krigsforlis efter de senere indtrufne fundamentale Forandringer næppe, i hvert Fald foreløbig vil indtræde. Havde disse ændrede Tilstande ikke været til Stede, saaledes at de triste danske Skibsforlis stadig havde været Grundlaget for disse Sagers Behandling, vilde jeg her i Dag have tilladt mig at foreslaa Lovforslaget sendt i et Udvalg, da jeg tror, at vi saa lige over for Ægteskabsinstitutionen vilde have været i Stand til at tilvejebringe en i hvert Fald mere sympatisk Affattelse af Lovforslagets

§ 5. Men det skal jeg altsaa afstaa fra af de Grunde, jeg her har nævnt.

Det andet Spørgsmaal, som har været drøftet, er Bestemmelsen i Forslagets § 7 om at give Loven tilbagevirkende Kraft. Med Hensyn til dette Spørgsmaal tror jeg ikke, man behøver at nære nogen Ængstelse, da det jo drejer sig om samhørende Personer og deres Efterladenskaber. Jeg tror derfor ikke, man behøver at paabegynde nogen større Debat her desangaaende.

Jeg skal derefter for mit Vedkommende ikke kræve nogen Udvalgsbehandling, men anbefaler Forslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Skjerbæk: Der er ikke for mig Grund til at fremsætte mange Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag. Det er, som allerede oplyst, vedtaget i det andet høje Ting. Man har dèr debatteret en Del af de Spørgsmaal, som kunde fremkalde særlig Tvivl, og man er blevet enig om at blive staaende ved den foreliggende Formulering. Jeg vil blot gøre et Par Bemærkninger til enkelte Paragraffer.

§ 1 indeholder en anden Regel end den, man havde i Forordningen af 1839, idet der nu er Tale om at opstille en alment virkende Dødsformodning, hvoraf Følgen er, at den paagældendes Ægtefælle anses som Enke, henholdsvis Enkemand, og derfor har Ret til at indgaa nyt Ægteskab med den Begrænsning, der er i § 5. Jeg anser den Regel for bedre end den gamle Regel; det bliver en lettere haandterlig Regel, og den vil derfor være at foretrække. Med Hensyn til selve Fremgangsmaaden ved at faa konstateret, om den borteblevne Person kan betragtes som død, da synes jeg ogsaa, at den er paa Linie med, hvad vi er vant til; det bliver Skifteretten, som skal træffe Afgørelsen, og der bliver Adgang til Kære, saa at Spørgsmaalet kan komme ind for i hvert Fald een højere Instans.

Hvad angaar § 5, har jeg for mit Vedkommende ikke noget at indvende mod den Regel, der dèr er givet om, at den borteblevne Ægtefælle skal vente et Aar fra det Tidspunkt, da Døden kan anses for indtraadt efter Reglerne i § 3. Selve Spørgsmaalet om Bedømmelsen af, om der foreligger saadanne Kendsgerninger, at man kan betragte vedkommende som død efter Lovens Bestemmelser, maa afgøres efter vore Domstoles almindelige Regler, altsaa paa Grundlag af den frie Bevisbedømmelse af de Kendsgerninger, der foreligger.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.